

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1109224/3

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליעזר איגרא, הרב א' אהרן כץ, הרב שלמה שפירא

המערערת (משיבה בערעור נגדי): פלונית (ע"י ב"כ טו"ר משה מיטלמן)
נגד

המשיב (מערער בערעור נגדי): פלוני (ע"י ב"כ טו"ר נסים אברג'ל ועו"ד אסתר שאנן)

הנדון: חיוב אב אסיר במזונות ומדור ילדיו – עקרונות ויישום

פסק דין

א. רקע עובדתי ומשפטי, הערעור הקודם בדבר חיוב האב במזונות ילדיו בהיותו אסיר הצדדים מתנהלים בפני בית הדין זה זמן. ערעור זה הוא האחרון בשרשרת הערעורים שהוגשו על ידי הצדדים.

נקדים תחילה את העובדות בתיק זה.

הצדדים נישאו בשנת 91.

לצדדים שמונה ילדים. בעת הגשת התביעה לבית הדין האזורי היו לצדדים ארבעה ילדים קטינים.

הבעל הורשע בעסקת טיעון בעשיית מעשים מגונים, עקב כך נגזר עליו עונש מאסר. לאחר הרשעתו ובעקבותיה הגישה האישה נגד הבעל ביום ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.2016) תביעת גירושין שבה כרכה את ענייני חלוקת הרכוש וכתובה, בתביעה העלתה האישה טענות רבות נגד הבעל על ההתנהלות עימה במשך השנים, ואין כאן מקומן.

במועד זה הגישה האישה כתב תביעה נוסף למזונות ולמדור. בכתב תביעה כתבה שלבעל אין יכולת השתכרות, ומלבד זאת יש לו נכס שאינו משועבד וממנו ניתן להיפרע.

בכתב תביעה תבעה כי כל עוד תרצה היא להתגורר בדירה, תהיה זכות המגורים בדירה לה ולילדים במסגרת חיובו של האב במדורם.

בדיון הראשון אמר האב שניתן לגבות את המזונות מחלקו בדירה.

בדיון השני שנערך ביום ט' בסיוון תשע"ו (15.6.2016) דובר על גובה מזונות הילדים. האב הציע 1,500 ש"ח לכל אחד משלושה ילדים. ב"כ האישה ביקש 1,200 ש"ח לכל אחד מארבעת הילדים (הגדולה מהקטינים הייתה בת ששעשרה וחצי באותה עת), מלבד המדור. כמו כן הוסכם עקרונית שהמזונות והמדור יהיונו וישולמו מחלקו של הבעל בבית הצדדים. הצדדים ניסו לנהל משא ומתן אך המשא ומתן לא צלח.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עקב כך נערך דיון נוסף ובכ"ה בכסלו תשע"ז (25.12.2016) ניתנה החלטת בית הדין האזורי. בסעיף ה' להחלטה נכתב כדלהלן:

האישה מבקשת לחייב את הבעל בתשלום דמי מזונות לאישה והילדים. הבעל הגיש תגובה מנומקת לעמדתו שבשלב זה, שהינו אסיר, אין לחייב מזונות עבור הילדים עקב היעדר יכולת תשלום והיעדר יכולתו לצאת לעבוד כל עוד הוא בכלא. ביחס למזונות האישה טוען [הבעל] שאין לחייבו בנסיבות הנוכחיות – שהאישה תובעת גירושין ושוללת שלום בית.

לאחר עיון בטענות הצדדים בית הדין מבהיר כי בשלב זה, שאין לבעל כל יכולת תשלום וגם טרם החל הליך פירוק השיתוף בדירת המגורים, לא ניתן לחייבו בדמי מזונות. ככל שהדירה תימכר לצד ג' וכל צד יקבל את חלקו בדירה, יהיה מקום לחייבו בתשלום כשהתמורה שתתקבל מהדירה תהיה מקור למימון לתשלום.

ביום י"ט בטבת תשע"ז (17.1.2017) הוגשה בקשת רשות ערעור על החלטה זו. הטענה המרכזית שעמדה בבסיס הערעור היא הטענה שמכיוון שלאב יש רכוש, לא יעלה על הדעת לפוטרו מתשלום מזונות ולהפקיר האישה והילדים.

ביום י"ז בשבט תשע"ז (13.2.2017) התגרשו הצדדים. במועד זה חתמו הצדדים על עקרונות להסכם גירושין וניתן פסק דין לגירושין שבו נקבע שייערך דיון ובו ייקבעו מזונות הילדים. עוד נכתב שהמזונות יהוונו מחלקו של הבעל-האב בדירה.

ב. הבקשה למחיקת הערעור, ההתנגדות לה, עיכוב ההליכים עד להחלטה נוספת של בית דין קמא וההחלטה

ביום כ"ב באדר תשע"ז (20.3.2017) הגיש ב"כ האב-המשיב בקשה לבית דינו למחיקת הערעור בעקבות ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בבית הדין. בבקשתו כתב:

3. יצוין כי בין עקרונות ההסכם שגובשו על ידי בית הדין הנכבד ונכתבו בכתב ידם, נקבע שלאחר סידור הג"פ בפועל יוזמנו הצדדים לדיון בעניין מזונות הקטינים וכי המזונות שיפסקו לאחר הדיון ייגבו מיום הפסיקה והלאה מחלקו של המבקש בדירת המגורים בדרך של היוון כלל המזונות מראש.

בתגובה לבקשה זו הודיעה לבית הדין ב"כ האם-המערערת:

[...]

3. בסעיף 3 לבקשתו, מסלף המבקש את אשר סוכם בין הצדדים כאמור הוא טוען – טענה המוכחשת – כדלקמן:

יצוין כי בין עקרונות ההסכם [...] נקבע שלאחר סידור גה"פ בפועל יוזמנו הצדדים לדיון בעניין מזונות הקטינים וכי המזונות שיפסקו לאחר הדיון ייגבו מיום הפסיקה והלאה מחלקו של המבקש בדירת המגורים בדרך של היוון כלל המזונות מראש.

4. מעולם לא סוכם כי המזונות שיפסקו לאחר הדיון ייגבו מיום הפסיקה והלאה.

5. אכן בחילופי דברים בלתי פורמאליים בין ב"כ הצדדים, הביע ב"כ האב עמדה ולפיה לאור החלטת בית דין קמא מיום כ"ה כסלו תשע"ז (ההחלטה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מושאת הערעור) לא ניתן לחייב את האב בגין דמי מזונות עד לאותו מועד (ואף ייתכן לאורך כל תקופת מאסרו לפי ההיגיון של ב"כ האב – טענה המוכחשת מכול וכול).

מאידך, הח"מ הביעה דעה כי ברגע שקיימת הסכמה ולפיה דמי המזונות יהיונו וישולמו מתוך זכויותיו של האב בדירה, אזי שממילא אין נפקות לשאלה האם האב נמצא בכלא ומנוע מלעבוד או לא. משכך, בית דין קמא רשאי לחייב את האב לשלם מזונות אף בתקופה שקדמה לאותה החלטה מיום כ"ה כסלו תשע"ז.

6. האב כעת מנסה לעשות לעצמו עושר שלא במשפט, וחמור מכך – על חשבון הילדים.

בנסיבות העניין ולאור התנגדות האם, דחה בית הדין מועד הדיון עד לאחר מתן פסיקת בית הדין ולאחר שהאם תודיע לבית הדין אם רצונה להמשיך בערעור.

ביום י"א אייר תשע"ז (7.5.2017) הוציא בית הדין האזורי את פסק דינו שבו קבע:

א. האב היה חסר יכולת כלכלית בתקופה שבה היה כלוא.

ב. לא ניתן לדעת מה יהיה מצבו הכלכלי של האב גם אחרי שחרורו וכנראה לא תהיה יכולת כזו.

ג. יש לחייב את האב בסך 2,600 ש"ח החל ממועד הגשת התביעה. בתחילה סכום זה יהיה עבור ארבעה ילדים, דהיינו סך 650 שקל לחודש לכל אחד מארבעת הילדים. עם הגיע הבת [...] לגיל שמונה־עשרה יחויב האב בסך 870 שקל לחודש לכל אחד משלושת ילדיו. ועם הגיע הבת [...] לגיל שמונה־עשרה יחויב 1,300 שקל לחודש עבור כל אחד משני הילדים עד הגיעו לגיל שמונה־עשרה.

ד. הבעל פטור ממזונות אשתו מיום הגשת התביעה ועד ליום הגירושין, מכיוון שהאישה מאסה בבעלה ותבעה להתגרש, ושללה כל אפשרות לחזרה לשלום בית.

ה. דמי המזונות הנ"ל ייגבו באמצעות היוון, ותיבחן האפשרות לקזז את הסכום המהוון מחלקו של האיש בדירה המשותפת.

בהמשך לפסק דינו של בית הדין האזורי הוגשה בקשת הגרוש למינוי שמאי שיקבע שווי דירת הצדדים. במסגרת בקשתו ביקש שהשמאי יקבע גם גובה דמי השימוש בדירה זו. דמי שימוש שלדבריו האישה חייבת לו.

בתגובת לבקשה זו כתבה האם שהיא מתנגדת לתשלום דמי שימוש לאב.

ביום כ"ט בתמוז תשע"ז (23.7.2017) הוציא בית הדין האזורי את החלטתו בבקשה זו שבה

נקבע:

למרות האמור בתגובת האישה הנ"ל ביחס לחיוב בשכר דירה ראוי, ובלא להכריע בשלב זה בשאלת חובת האישה בשכ"ד ראוי בנסיבות שבפנינו, בית הדין מחליט כי במסגרת דו"ח השמאות, השמאי יעריך גם את דמי השימוש הראויים כשכר דירה חודשי לדירה זו, למקרה שיהיה צורך בנתון זה לצורך הכרעה בבקשה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. מחיקת הערעור האמור עקב חיובו העקרוני של האב במזונות ילדיו אף בתקופת מאסרו בעקבות פסק הדין מיום י"א באייר תשע"ז (7.5.2017) חזר האב וביקש לדחות את הערעור על הסף. ששת הסעיפים הראשונים בבקשה המחודשת הם העתקה מהבקשה הקודמת. לבקשה זו הוסיף האב סעיפים וטיעונים נוספים לאור ההתפתחויות.

בסעיף 9 לבקשתו כתב וזו לשונו:

ניתנה החלטת בית הדין הנכבד קמא על קביעת מזונותיהם של הקטינים, תוך הבאה לידי ביטוי אף מזונות העבר, והכול תוך קביעה כי סך המזונות שהושת על המבקש ייגבה בדרך של היוון מתמורת חלקו בדירת המגורים וכהסכמת הצדדים בהסכם הגירושין שמכוחו התגרשו הצדדים.

אין ספק שסעיף 9 לבקשתו סותר לאמור בסעיף 3 שבו כתב:

המזונות שיפסקו לאחר הדיון יגבו מיום הפסיקה והלאה.

בתשובה לבקשה זו הודיעה האם:

מאחר ובית הדין קבע כי מועד החיוב לדמי מזונות הינו ממועד הגשת תביעת המזונות, אין צורך להמשך ההליכים בבקשת רשות הערעור התלויה ועומדת בפני בית דין, מכיוון שבאופן עקרוני ערעורה נענה לאחר שבית הדין קבע שיש חובה לשלם המזונות החל מיום הגשת התביעה, למרות שהייתו של הבעל – האב בכלא.

עוד הוסיפה שאין בהודעה זו כדי לוותר על זכותה של האם המערערת לערער נגד החלטת בית דין.

לאור הודעת המערערת הורה בית הדין ביום י"ח באייר תשע"ז (14.5.2017) על סגירת תיק הערעור הראשון.

ד. הערעורים ההדדיים שלפנינו על גובה המזונות, ערעור האישה בדבר הפטור ממזונותיה וערעור הבעל על חיובו במזונות בהיותו אסיר

ביום כ"א בסיוון תשע"ז (15.6.2017) הגישה האם ערעור נוסף על החלטת בית הדין האזורי מיום י"א באייר תשע"ז (7.5.2017) שבו היא מערערת:

א. על גובה מזונות הילדים;

ב. על העובדה שבית הדין פטר את הבעל ממזונות אישה.

ביום כ"ד בסיוון תשע"ז (18.6.2017) הגיש האב ערעור שכנגד על החלטת בית הדין. בערעור מבקש הלה:

א. להפחית סכום המזונות שנקצב;

ב. לפוטרו מתשלום מזונות מהמועד בו הוגשה התביעה כל עוד הוא שוהה בכלא.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הצעת הפשרה והעקרונות שבבסיסה

הצדדים הופיעו בפנינו ביום כ"ג באלול תשע"ז (14.9.2017). בית הדין שמע את דבריהם באריכות. בית הדין ניהל משאומתן בין הצדדים, והגיע לפשרה בעניין הסכום שיהוו כמזונות האב לילדיו. בית דיננו הוציא את ההחלטה דלהלן:

בפני בית הדין מונח ערעורה של האם וערעור נגדי של האב בנוגע לגובה המזונות שנקבעו על ידי בית הדין האזורי.

בית הדין חישב את העלות הריאלית של חוב המזונות והמדור שיתחייב האב לילדיו במשך שנים רבות, עד הגיע כולם לבגרות. סכום זה שימש בסיס למשאומתן בין הצדדים, כדי להביאם לידי פשרה בלי שבית הדין יצטרך לתת הכרעותו בתביעות לגופן. (האם עירבה גם את הקרובים המסייעים לה בפרטי ההצעה).

לאחר שבית הדין דיבר ארוכות עם שני הצדדים ולאחר ששני הצדדים הביעו הסכמתם העקרונית לפשרה שבבסיסה היוון חובות האב במזונות ומדור הילדים באופן שחובו יורד מחלקו בדירה, הגיעו הצדדים לפשרה כדלהלן:

האב ישלם לאם סך 440,000 ש"ח בתמורה לחובותיו במדור ובמזונות הילדים עד הגיעם לגיל שמונה עשרה. סכום זה יורד מחלקו בדירה.

מלבד זה ישלם האב מחצית הוצאות הילדים לחינוך ובריאות כפי העקרונות לפסק בית הדין האזורי.

על ב"כ הצדדים לנסח הסכם ע"פ האמור לעיל, הסכם שיובא לאישור בית הדין.

בעקרונות שעמדו בבסיס פשרתנו הייתה ההנחה שהסכומים שנקבעו בבית הדין האזורי – סך 650 ש"ח לילד בתחילה ולאחר מכן סך 866 ש"ח לילד – אינם מספיקים למזונות ילד כיום ובוודאי אינם מספיקים למזונות ומדור.

הן אמת שהאב היה אברך לפני מאסרו, ואין ראייה שמעמדו ישתנה גם אחרי צאתו ממאסר. כמו כן מצד הדין אין הוא חייב להשכיר עצמו כפועל כדי לזון ילדיו, דעד כאן לא נחלקו רבנו תם ורבנו אליהו (עיין תוספות כתובות סג, א) אלא לגבי אשתו ומפני שכותב לה בכתובה "אנא איזון ואפלח" ועיין רמ"א (אבן העזר סימן ע סעיף ג), ובמה שנחלקו הראשונים בזה. אבל למזונות ילדיו אינו מתחייב להשכיר עצמו ולעבוד וכמו שכתב התוספות יום טוב (כתובות פרק ד משנה ו):

ואם תאמר: ואי אינו אמיד מה מוציאים ממנו? ויש לומר כמו בחיוב האשה, דאפילו אי לית ליה אלא מזוני דחד יומא חייב למיזנה מנייהו או למיכל בהדה במאי דאכל, כמו שכתב בטור סימן ע'. אבל ודאי אינו חייב להשכיר עצמו בפועל לפרנסם, אפילו לסברת רבנו אליהו שכתב שם בטור דבאשה חייב, דהתם היינו טעמא דמספר כתובה נלמד "אנא אפלח" וכו'.

וזה – אפילו בעיקר חיוב מזונות עד גיל שש, וקל וחומר בנידון דידן, שעיקר חיובו מכוח תקנות הרבנות הראשית, (אומנם יש לעיין במה שהעירו האחרונים, שבזמן הזה שאין לנו קרקע ועיקר הפרנסה ממה שאדם משכיר עצמו, יכול להיות שאין יכול להיפטר ולומר "לא אעבוד לפרנסתי" ויש לדון בדברים, ואין כאן מקום).

עם זאת מכיוון שלצדדים דירה הרשומה על שמם ולבעל זכויות במחצית הדירה – הרי יש לו ממון, וחובת האב במזונות ילדיו היא חיוב גמור באופן שחיוב המזונות ייגבה מנכסיו (ועיין אבן העזר סימן עא סעיף א שב'אמוד' יורדים לנכסיו) ועיין עוד בפד"ר (חלק ג עמודים 306–307) שלמדו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מדין מזונות אישה, שכמו שלמזונות אשתו יורדים לנכסיו ומוכרים, הוא הדין למזונות הילדים. ומעתה לא שנא לגבי העת ששהה בכלא ולא שנא לגבי התקופה לאחר שהשתחרר, שאף שאין יכול לשלם מזונות משכר עבודתו, מכיוון שיש לו נכסים יש לחייבו במזונות מינימליים שישפיקו לילדים.

ועיין לעיל שזו הייתה הבנתו של האב בדיון הראשון שאמר שדמי המזונות שהציע ייגבו מחלקו בדירה ויהוונו בעת פירוק השיתוף.

ה. הקושי בהחלטות בית דין קמא

לא ברור היחס שבין סעיפים א' וב' להחלטה לאמור בסעיף ג', שהרי ממה נפשך:

אם הקביעה שאין ביכולתו לפרנסם מעבודתו, האמורה בסעיפים א' וב' היא סיבה לפוטרו ממזונות מכיוון שאינו יכול לעבוד לפרנסתו, מהיכי תיתי לחייבו באמור בסעיף ג'. ועל כורחך שהמזונות שנפסקו בסעיף ג' הם על סמך ההנחה שייגבו מהנכס השייך לו וההנחה שיוכל לשלם אחרי מימוש רכושו.

ואם כן, מדוע לא ישלם סכום מזונות סביר שיוכל לכסות באופן מינימלי הוצאות האם למזונות ומדור?

כמו כן לא ברור מדוע אין התייחסות בהחלטה זו לחיוב האב במדור ילדיו, שהרי האישה תבעה גם חיוב זה ובפרט שבכתב תביעתה תבעה שהאב יקיים חיובו במדור באמצעות מגורי הילדים בחלקו בדירה.

עם זאת אין ספק שהאמור בסעיף ה' להחלטה, שחיוב המזונות והמדור יבוצע על ידי היוון סכומים אלה מחלקו בדירה, הוא הדרך הנכונה להקל על האם הנושאת בפועל בעול שהיה צריך להיות מוטל על האב. מסיבה זו הציע בית הדין לצדדים פשרה שבמסגרתה חישב בית הדין הסכום הכולל שיתחייב האב במשך השנים. כמו כן בפשרתנו הוצע שבהמשך לסעיף ה' בהחלטת בית הדין יהוון סכום זה ויקוזז מחלקו של האב בדירה.

חיוב האב במדור ילדיו – אף אליבא דסברת בית דין קמא

יש להוסיף שאף לסברת בית הדין קמא שאין לאב מאין לשלם מזונות ומסיבה זו הוא פטור מהם – הדברים יכולים להיות נכונים לגבי המזונות, אך לגבי חיובו במדור, מכיוון שחצי הדירה שייכת לבעל והילדים גרו בחלקו – בזה סיפק להם מדור בעין ויצא ידי חובת מדור, ואף שכתבו בהחלטתם שאין הם מכריעים בשלב זה בשאלת חובת האישה בשכר דירה ראוי בנסיבות העניין.

מן הראוי היה להבהיר שאף לסברתם שמכיוון שאין לאב מהיכן לשלם מזונות ולכן לא חייבוהו, אכתי אין סיבה שלא ישלם על כל פנים מדור, שאותו וודאי יכול לקיים בסיפוק המדור בפועל. דבר שהיה גורם לצמצום הסכום ומייתר ההחלטה בערעור שבפנינו.

אספקת המדור 'בעין' עד פירוק השיתוף והשלכותיה על התחשיב שבבסיס הצעת הפשרה

בין כך ובין כך – אף לדעתנו שהאב לא נפטר מחיובו במזונות אף בשהייתו במאסר וכמו שבית הדין אכן חזר בו לאחר זמן (דאם לא כן מדוע חזר וחייבו במזונות מיום הגשת התביעה), ואף

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שוודאי שאינו נפטר מחובו למדור הילדים – את המדור סיפק בעין בתקופה שבה חיו כבני זוג ולאחר מכן בעת מאסרו ועד לפירוק השיתוף בפועל.

משכך, כשחישב בית דינו את הסכום הכולל של החיובים של האב לילדיו, חישב בנפרד את חיובו במזונות ממועד הגשת התביעה, לעומת זאת חיובו במדור נגבה בעין כל הזמן ולכן לא חישב בית הדין חיוב זה בעת שהציע פשרתו אלא מהעת שבה יתבצע פירוק השיתוף בפועל, דהיינו שהאם תקנה חלקו בדירה, שהרי מאותה עת אין הוא מספק את מדור הילדים וחובתו לשלם לה דמי מדור. סכומים אלו חושבו במסגרת הצעת בית הדין שעליה הסכימו הצדדים.

מעתה אין ספק שהאם אינה חייבת לשלם לאב דמי שימוש על התקופה הקודמת, שהרי בסכום זה לא הוון חיוב האב במדור הילדים מעת הגשת התביעה ועד פירוק השיתוף.

מהות ההצעה להסכמות – סילוק כל התביעות והערעורים ההדדיים לרבות בעניין מזונות האישה והנה בערעורה העלתה האישה-האם טענות על פסק דינו של בית הדין גם בנוגע למזונותיה שלא נפסקו בבית הדין, מכיוון שלדעתם מכיוון שהגישה תביעת גירושין ואין היא מעוניינת בבעל, לכן הבעל פטור ממזונות.

בית דינו לא שמע טיעוני הצדדים בנושא זה וכמובן לא נתן הכרעתו בחלק זה של הערעור. הנחתנו הייתה שקביעת סכום הפשרה והיוונו תיעשה תוך זמן סביר. ועל כן קבענו: "על ב"כ הצדדים לנסח הסכם ע"פ האמור לעיל, הסכם שיובא לאישור בית הדין."

מטרתה ומהותה של החלטתנו היו שניסוח מהיר של ההסכם על פי העקרונות שנקבעו בפשרה, שקבעו את הסכום שיקבל האב עבור חלקו בדירה אחרי הפחתת חיוביו לילדיו, יביא לידי גמר את הסכסוך העגום שבפנינו ולא יהיה מקום להתערבות שיפוטית נוספת – בין לגבי דמי שימוש עד עתה, שבוודאי אין מקום לגבותם, ובין לעניין דמי שימוש מכאן והלאה, שהרי משנקבע חלקו של הבעל – האב ברכוש המשותף זהו הסכום הסופי שיקבל ובפשרה זו יותרו הצדדים על תביעות נוספות שיש להם – ערעורי הבעל והאישה.

לאור האמור בית הדין מבהיר שהפשרה הייתה לגבי כל העניינים שבין בני הזוג, ובתמורה לתשלום זה, תעבור הדירה לאישה אגב גירושין, הבעל יפטר מחיוביו לילדיו וכל התביעות והטענות שבין הצדדים ימחקו.

לא בכדי הוסיף בית הדין בהחלטתו: "האם עירבה גם את הקרובים המסייעים לה בפרטי ההצעה." כוונת פסקה זו הייתה שהפשרה נעשתה אחרי הבירור למיצוי התשלומים שאותם תוכל האישה לשלם לבעל, כדי שכל אחד מיחידה הצדדים ימשוך תביעותיו וימשיך את חייו אחרי שיקבל מה שנקבע בפשרה זו. לשני הצדדים היה ברור שמעבר להסכמות לא ישלמו דבר איש למשנהו.

משכך, עם מתן החלטה זו קובע בית הדין שהעניינים הממוניים שבין הצדדים באו לידי סיום ובתנאי שהסכום שאותו התחייבה האישה לשלם לאיש יועבר אליו מיידית.

ניתן לפרסם בהשמטת שמות הצדדים.

ניתן ביום כ"ד בניסן התשע"ח (9.4.2018).

הרב שלמה שפירא

הרב א' אהרן כץ

הרב אליעזר איגרא